

5. W niniejszej skardze strona skarżąca utrzymuje, że państwo członkowskie Unii Europejskiej, a zwłaszcza strefy euro, nie może dokonać z własnej woli za pomocą krajowego porządku prawnego (parlament – rada ministrów – decyzje ministerialne) jednostronnej restrukturyzacji swojego długu publicznego bez zezwolenia EBC lub przynajmniej jego milczącej zgody, w przeciwnym razie mógłby nastąpić chaos finansowy. W niniejszym przypadku istnieje milcząca zgoda EBC, w związku z czym należy pociągnąć go do odpowiedzialności pozaumownej za szkody w wysokości 53,3 %, która to wysokość narusza samą istotę prawa własności. Zdaniem strony skarżącej występują: związek przyczynowy w odniesieniu do odpowiedzialności EBC z powodu zaniechania za szkody, o których mowa, zawinione zachowanie jego organów i jego odpowiedzialność pozaumowna.

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2017 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-161/17)

(2017/C 151/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marine Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceccaldi i J.-P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 6 stycznia 2017 r. podjętej na podstawie art. 33, 43, 62, 67, 68 decyzji 2009/C 159/01 Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, w której to decyzji stwierdzono istnienie zadłużenia po stronie skarżącej w wysokości 41 554 EUR z tytułu nienależnie wypłaconych kwot w ramach zatrudniania asystentów parlamentarnych i uzasadniono odzyskanie tej sumy oraz powierzono urzędnikowi zatwierdzającemu we współpracy z księgowym instytucji odzyskanie tej wierzytelności na podstawie art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego i art. 66, 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego;
- stwierdzenie nieważności noty debetowej nr 2017-22 z dnia 11 stycznia 2017 r. informującej skarżącą, że po jej stronie zostało stwierdzone zadłużenie w wysokości 41 554 EUR w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 6 stycznia 2017 r., że postanowiono odzyskać nienależnie wypłacone kwoty z tytułu zatrudniania asystentów parlamentarnych i zastosować art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła oraz art. 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz Marine Le Pen kwoty w wysokości 50 000,00 EUR tytułem zwrotu kosztów podlegających zwrotowi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący uchybień wpływających na formalną zgodność z prawem zaskarżonych aktów. Zarzut ten dzieli się na pięć części.
 - Część pierwsza, zgodnie z którą kompetencja w zakresie decyzji finansowych, które dotyczą posłów, należy do Prezydium Parlamentu Europejskiego, a nie do sekretarza generalnego.
 - Część druga, zgodnie z którą Prezydium Parlamentu Europejskiego nie może zmieniać charakteru i zakresu swoich kompetencji. Sekretarz generalny nie dysponuje bowiem należytych upoważnień udzielonych przez przewodniczącego Prezydium Parlamentu Europejskiego, na którego podstawie mógłby on przyjąć i doręczyć zaskarżone akty, w których chodzi o kwestie finansowe dotyczące posła.
 - Część trzecia, zgodnie z którą zaskarżone akty były pozbawione uzasadnienia oraz wykazywały charakter arbitralny.
 - Część czwarta, dotycząca naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

- Część piąta, dotycząca braku osobistego zbadania akt przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący uchybień wpływających na materialną zgodność z prawem zaskarżonych aktów. Zarzut ten dzieli się na sześć części.
- Część pierwsza, dotycząca naruszenia zasad uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
 - Część druga, dotycząca nieistnienia faktów stanowiących poparcie zaskarżonych aktów.
 - Część trzecia, zgodnie z którą zaskarżone akty stanowią nadużycie władzy.
 - Część czwarta, zgodnie z którą zaskarżone akty stanowią nadużycie proceduralne.
 - Część piąta, dotycząca dyskryminacyjnego charakteru zaskarżonych aktów oraz istnienia *fumus persecutionis*.
 - Część szósta, dotycząca braku niezależności OLAF.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2017 r. – EKETA/Komisja

(Sprawa T-166/17)

(2017/C 151/50)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wystosowane przez Komisję Europejską do EKETA żądanie zwrotu kwoty 197 799,52 EUR odpowiadającej pomocy finansowej otrzymanej przez nią na projekt SENSATION, które to żądanie figuruje w nocie debetowej nr 3241615291/29 listopada 2016 r., jest bezzasadne w odniesieniu do kwoty 191 039,55 EUR;
- stwierdzenie, że kwota 191 039,55 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty Komisji Europejskiej, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

1. W niniejszej skardze Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (zwane dalej „EKETA”) kwestionuje żądanie wystosowane przez Komisję w drodze noty debetowej nr 3241615291/29 listopada 2016 r. w związku z wykonaniem projektu SENSATION. Za pomocą tej noty debetowej Komisja zażądała, by EKETA zwróciła część pomocy finansowej otrzymanej na projekt SENSATION, w wysokości 197 799,52 EUR. Sporna wierzytelność została ustalona w wyniku kontroli na miejscu przeprowadzonej przez Komisję Europejską w pomieszczeniach strony skarżącej.
2. W tym kontekście strona skarżąca wnosi do Sądu na podstawie art. 272 TFUE o stwierdzenie, że część wyżej wymienionej kwoty, o której mowa w nocie debetowej, wynosząca 191 039,55 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić owej kwoty Komisji.
3. EKETA utrzymuje, że wyżej wymieniona kwota 191 039,55 EUR składa się z kwalifikowalnych kosztów personelu, kosztów podwykonawstwa i kosztów pośrednich, które Komisja błędnie odrzuciła jako koszty niekwalifikowalne. Dopuszczalność kosztów strony skarżącej znajduje potwierdzenie w informacjach, które przekazała ona Komisji Europejskiej podczas kontroli na miejscu i w późniejszej korespondencji oraz które przedkłada ona także Sądowi.